

## Luk 18:31-43

### Fastlagssöndag – kärlekens väg

Vi är på väg in i fastan. Eller passionstiden. Kärlek och passion hör samman. Vi kan vara passionerat förälskade och drivas av passion, men också lida. Passion är Lidelsens tid. Kärlek och lidande hör samman, och det är en spännande kombination att vi i veckan som kommer firar Alla hjärtans dag samma dag som askonsdag. Den som någon gång har älskat eller varit förälskad vet hur lätt det är att avstå från det vi annars bedömer som viktigt för att smyga till sig en träff, en kram, ett ögonkast. Livet får andra proportioner i förälskelsens tid, en del av det är vansinnigt, men annat är riktigt klokt.

Paulus skriver till de kristna i Filippi att *min bön är att er kärlek ständigt skall växa och bli rik på insikt och urskillning så att ni kan avgöra vad som är väsentligt och stå rena och skuldfria på Kristi dag* (Fil 1:9-10) Fastan är avståndets tid, att avstå till förmån för det som är riktigt väsentligt. Till förmån för kärleken som bär allt, tror allt och uthärdar allt. Kärleken som aldrig upphör.

Livet får andra proportioner i förälskelsens tid, men när förälskelsen övergår till vardag är också kärlek ett arbete att göra. Passionen övergår till vardagslunk och livet återfår sina proportioner där mindre viktigt konkurrerar med det riktigt viktiga. Fastan, avståndet, är ett verktyg för att kunna arbeta med våra hjärtans inre röst, ett verktyg för att stämma hjärtat och återfinna livets outgrundliga djup där sanningen är att vi är skapade i kärlek, burna av kärlek och bär på en förmåga att älska. Därför rekommenderar jag dig att gå in i fastan, passionstiden, och avstå från något som hindrar dig från det som är riktigt viktigt i ditt liv.

I kyrkan innebär fastetiden att vi påbörjar vandringen med Jesus till Jerusalem för att det som sagts om människosonen ska uppfyllas. Han ska dödas och på tredje dagen uppstå. Det här förstår inte lärjungarna ännu, de lever i sitt nu, där Jesus vandrar med dem genom byar och städer, förkunnar och gör under.

I Lukas 18 möter vi en blind man utanför Jeriko som satt vid vägkanten och tiggde. När han förstår att Jesus var på väg ropade han "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig. När han blev uppmanad att vara tyst ropade han ännu högre. Han hade stort behov av att bli sedd och uppmärksam. Han ville bli

botad. Han ville bli fri från sin blindhet, det som hindrade honom från att se klart. Jesus, som gick kärlekens väg hörde honom, såg honom, talade med honom och botade honom, för hans tro hjälpte honom.

Det är lite intressant att se vilka andra människor som dyker upp på evangeliets scen i samma kapitel. Det är en besvärlig änka som möter en orättfärdig domare, En farisé som tycker sig bättre än en tullindrivare, Vi kan läsa om folk som kommer till Jesus med barn och lärjungar som vill visa bort dem, en man som ägde mycket och oroar sig för nålsögat som inte lätt släpper igenom en kamel och till slut dyker då den blinde, tiggaren upp. Det är ett brett register av olikhet och mångfald som berättas i liknelser eller som möter Jesus. Ett brett register av olika liv och olika behov och alla ryms bredvid varandra i Lukas artonde kapitel.

Mina bröder och systrar, gör inte skillnad på människor, kan vi läsa i Jakobsbrevets andra kapitel. En strof som Stockholms stifts biskop Eva valt som valspråk. *Gör inte skillnad på människor, ni som tror på vår förhärligade herre Jesus Kristus. Tänk om det i er synagoga kommer in en man med guldringar på fingrarna och vita kläder och samtidigt en fattig man i smutsiga kläder. Om ni då bara har ögon för den finklädde och säger till honom "Här är en bra plats för dig" Men till den fattige: "Ställ dig där borta, eller "sätt dig på golvet vid mina fötter" – gör ni då inte åtskillnad och fäller orätta domar?"*

Genom evangelierna ser vi gång på gång hur Jesus inte gör skillnad på människor. Där han går kärlekens väg finns rum och utrymme för mångfald. Vi möter kvinnor och män, hovmän och tiggare, barn och gamla, fariséer, tullindrivare, fiskare, syndare och laglärda.

Jag erkänner mig orolig och rädd för en utveckling där vi faktiskt gör skillnad på människor.

Vi har sett och vi ser här hemma hur våra öppna hjärtan sakta stängs för den som behöver en fristad. Vår store granne i väst vill ha fler murar och i Europa växer värnandet om varje nations särart på ett skrämmande sätt. Förra veckan firade jag gudstjänst i en karenbaptistförsamling i Yangon, i Myanmar. Söndagen innan i New Delhi, Indien.

Två länder där utrymmet för minoriteter minskar. Det görs skillnad på människor. Vi kan titta bakåt i vår historia och finna exempel av rivna murar och hur åtskillnad mellan människor har brutits. Vi har sett hur apartheidssystem upphört. Vi har sett det i USA, vi har sett det i Sydafrika. Jag minns upprymdheten när Berlinmuren revs. Samtidigt ser vi nya murar byggas och nya förtryckande samhällen växa fram, också där religionen missbrukas som skäl.

Den kristna tron är enhetsbärande. Vi bekänner oss till treenigheten, Gud är en och Gud är fader, son och Ande, i en ouplöslig förening. Gemenskap, enhet. Motsats till splittring och söndring.

Kärlekens väg, där det finns något jag kan avstå för någon annan och med någon annan för att ge rum till det som är viktigt och väsentligt. Kärlekens väg där jag kan se.

Tro är tillit mer än vetenskap. Valet vi har är att tro eller inte tro att kärlek bär världen, att Gud är kärlek och att vi har förmåga att älska och älskas. Eller inte. Jag tänker att världen har bättre förutsättningar med människor som tror. Att kärlek är. Världen är bättre där vi älskar, för kärlek fördriver rädsla, kärlek är inte blind, den hjälper oss att se vad som är väsentligt. Ett koncentrat av fastlagssöndagens budskap hittar vi i Johannes 3:16: *För så älskade Gud världen att han gav den sin ende son.*

På onsdag sammanfaller askonsdagen, fastans första dag med tid att avstå. På onsdag är det alla hjärtans dag. Tid att älska. Måtte Gud öppna våra ögon för kärlekens kraft.

Amen